

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Čidliny a soudkyň JUDr. Aleny Svátkové a Mgr. Miloslavy Štorkové ve věci

žalobce: **Dukar, s. r. o.**, IČO 25047922
sídlem U Plovárny 36/6, 405 02 Děčín
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Látalem
sídlem Karla Čapka 211/1, 405 02 Děčín

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 42, 120 00 Praha 2

o **zaplacení částky 450 000 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 28. listopadu 2018, č. j. 27 C 16/2014-271, a usnesení téhož soudu ze dne 1. dubna 2019, č. j. 27 C 16/2014-285,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ema Pithardová.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 300 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

III. Usnesení soudu prvního stupně se **potvrzuje**.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně napadeným rozsudkem zamítl žalobu, jíž se žalobce po žalované domáhal zaplacení částky 450 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 20. 1. 2014 do zaplacení (výrok I). Výrokem II žalovanému nepřiznal náhradu nákladů řízení.
2. Při svém rozhodování vycházel z toho, že žalobce se částky 450 000 Kč s příslušenstvím domáhá jako náhrady nemajetkové újmy, způsobené nesprávným úředním postupem, spočívajícím v nepřiměřené délce soudního řízení. Žalobce uváděl, že Krajský soud v Ústí nad Labem dne 23. 7. 2007 na návrh P. Kubaly – Desmont vydal pod sp. zn. [REDAKCE] platební rozkaz, který doručil do sídla společnosti žalobce. Jeho jediným jednatelem je Ing. Kubala, trvale bytem na [REDAKCE], platební rozkaz tak neměl být vydán. Žalobce proti němu podal odpor spolu s odvoláním proti usnesení Okresního soudu v Děčíně, č. j. [REDAKCE] jímž byla na majetek žalobce nařízena exekuce. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 21. 2. 2008, č. j. [REDAKCE] potvrdil usnesení Okresního soudu v Děčíně o nařízení exekuce na majetek žalobce. Žalobce v dovolání ze dne 10. 6. 2008 požádal o odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, čemuž Nejvyšší soud nevyhověl. Soudní exekutor následně pohledávku spolu s náklady exekuce vymohl, což žalobci oznámil přípisem, doručeným dne 9. 10. 2008. Krajský soud v Ústí nad Labem mezitím dne 30. 6. 2008, pod č. j. [REDAKCE] platební rozkaz zrušil a Vrchní soud v Praze toto usnesení potvrdil usnesením ze dne 28. 11. 2008, č. j. [REDAKCE] s doplněním, že s ohledem ke kusým a nedostatečným žalobním tvrzením nebyly ani předpoklady pro vydání platebního rozkazu. Krajský soud v Ústí nad Labem konal ve věci až po téměř šesti měsících. Zrušil-li by platební rozkaz po podání odporu ze strany žalobce dříve, nedošlo by k následným právním problémům. K pochybení došlo i ze strany Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, který ve věci nařízení exekuce rozhodl více než o čtyři měsíce dříve než Krajský soud v Ústí nad Labem bez toho, aby si zjistil relevantní skutečnosti ohledně platebního rozkazu, a řídil se pouze jím. Nevzal v úvahu jím podaný odpor. Kdyby Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci a Krajský soud v Ústí nad Labem zjistily, že Krajský soud v Ústí nad Labem ve věci odporu ještě nekonal, mohly z tohoto důvodu jednání odročit či přerušit do rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci podaného odporu. Tímto postupem vznikla žalobci nemajetková újma, kterou vyčíslil žalovanou částkou. U žalované nárok uplatnil žádostí ze dne 24. 7. 2013, žalovaná ve svém stanovisku uvedla, že jeho nárok je promlčen. Žalobce s tím nesouhlasí, žalovaná svá tvrzení navíc nijak neodůvodnila.
3. Žalobce doplnil, že o vzniku nemajetkové újmy se dozvěděl na základě zajištění důkazu, požadovaného usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2, jenž žalobce usnesením ze dne 6. 6. 2013, č. j. [REDAKCE] vyzval ve dvacetidenní lhůtě k předložení důkazu o uplatnění nároku ve věci samé. Žalobce si tehdy jako laik poprvé prostudoval zákon a dospěl k závěru, že má nárok i na náhradu nemajetkové újmy. Následně jej dne 24. 7. 2013 uplatnil u žalované. Z toho dovozoval, že nárok uplatnil včas ve smyslu § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. Výklad

žalované, že počátek běhu subjektivní promlčecí doby je od právní moci konečného rozhodnutí, je v rozporu s § 32 odst. 3 tohoto zákona, protože jeho první věta za čárkou zní: „kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě“. Vyslovil názor, že ve věci promlčení nároku není podstatný počátek lhůty, je-li nesporné, že nemajetková újma stále pokračuje. Podle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. 1. 2015, č. j. [REDAKCE] je nesporné, že žaloba byla uplatněna předčasně. Platí tak obecný závěr, že nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku, který je mu povinen plnit. Soud proto žalobu zamítl jako předčasnou. Dospěl-li by soud k závěru o promlčení nároku, tvrdil, že vznesená námitka promlčení je v rozporu s dobrými mravy a soud ji nemůže akceptovat. K době trvání nemajetkové újmy uvedl, že podle rozsudku Okresního soudu v Žilíně ze dne 31. 1. 2017, č. j. [REDAKCE] který nabyl vykonatelnosti dnem 12. 7. 2017, je nesporné, že žalobce P. Kubalovi – Desmont nedlužil nic, tedy že se P. Kubala – Desmont bezdůvodně obohatil. P. Kubala – Desmont svoji stanovenou povinnost nesplnil, proto podal návrh na nařízení exekuce. Okresní soud v Banské Bystrici vydal dne 30. 8. 2017 pověření na vykonání exekuce (sp. zn. [REDAKCE]) a vykonáním exekuce pověřil soudního exekutora Mgr. Krále. Ten žalobce dne 28. 12. 2017 informoval o vykonání majetkového šetření povinného, z něhož vyplývá, že jediný postižitelný majetek jsou nemovité věci zajištěné záložním právem VÚB, a.s. Ta se vyjádřila tak, že nesouhlasí s vykonáním exekuce na nemovité věci. Soudní exekutor tak nemá momentálně žádnou možnost k uspokojení pohledávky žalobce. Je tak zřejmé, že jeho nemajetková újma i nadále trvá. Je v nejistotě, i v důsledku nepřijatelně dlouhých soudních jednání. Ty mu způsobily i nepříjemnosti v rodině, i když je P. Kubala jeho bratranec. Podal na něj trestní oznámení. Probíhalo vyšetřování a výpovědi před policií, což bylo pro jediného jednatele žalobce stresující a časově náročné. Shrnuje, že vydání nezákonného rozhodnutí a následná exekuce poškodila mimo jiné jeho dobré jméno, narušila rodinný život jediného jednatele žalobce včetně života profesionálního.

4. Žalovaná v řízení navrhovala zamítnutí žaloby. Potvrdila, že u ní žalobce dne 25. 7. 2013 nárok uplatnil, jeho žádost vyřídila stanoviskem ze dne 20. 1. 2014. Nevyhověla mu, neboť ve smyslu § 32 odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen zákona) došlo k promlčení. V řízení vznesla námitku promlčení i ve vztahu k žalobou uplatněnému nároku. Uvedla, že namítané řízení pravomocně skončilo dnem 6. 5. 2009, žalobce dne 25. 7. 2013 podal žádost o mimosoudní projednání nároku, což bylo vyřízeno dne 20. 1. 2014, a žalobce dne 24. 1. 2014 podal žalobu. Nad rámec uvedla, že žalobcem požadovaná výše náhrady nemajetkové újmy není přiměřená ani z hlediska zákonných kritérií ani rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva. Doplnila, že u Obvodního soudu pro Prahu 2 probíhalo pod sp. zn. [REDAKCE] další řízení mezi účastníky, v němž se žalobce domáhal náhrady skutečné škody z nezákonných rozhodnutí, z týchž, která uvádí i ve vztahu k nyní nárokované nemajetkové újmě. I ohledně těchto nároků, u kterých je promlčecí doba delší než u nesprávného úředního postupu, soudy dovodily promlčení nároku.
5. Soud prvního stupně vycházel z toho, že v řízení bylo spisem Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [REDAKCE] prokázáno, že P. Kubala DESMONT se návrhem, došlým Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 18. 7. 2007, po žalobci domáhal částky 201 800,50 Kč se zákonným úrokem od 25. 5. 2007 do zaplacení jako neuhrazené ceny díla dle smlouvy o dílo č. [REDAKCE]-sub ze dne 8. 1. 2007. Soud ve věci dne 23. 7. 2007, pod č. j. [REDAKCE] vydal platební rozkaz, žalobě vyhověl a žalobci uložil zaplatit rovněž náhradu nákladů řízení ve výši 8 080 Kč. Platební rozkaz byl zaslán žalobci poštou na adresu jeho sídla, kde jej dne 25. 7. 2007 převzala pí V [REDAKCE] – účetní. Na originál platebního rozkazu bylo vyznačeno nabytí právní moci dnem 15. 8. 2007. Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 30. 6. 2008, č. j. [REDAKCE], platební rozkaz zrušil, neboť listinnými důkazy a šetřením bylo zjištěno, že nebyl žalobci

doručen do vlastních rukou. K odvolání P. Kubaly odvolací soud toto usnesení potvrdil (Vrchní soud v Praze, 28. 11. 2008, č. j. [REDAKCE] ve spojení s opravným usnesením ze dne 20. 1. 2009, č. j. [REDAKCE]. Vrchní soud se ztotožnil s tím, že nebylo prokázáno doručení platebního rozkazu do vlastních rukou žalobce a dále uvedl, že s ohledem na žalobní tvrzení nebyly splněny předpoklady pro vydání platebního rozkazu. Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 3. 4. 2009, č. j. [REDAKCE], rozhodl o zastavení řízení na základě zpětvzetí žaloby P. Kubalou, neboť na základě pravomocného platebního rozkazu byla vůči žalobci exekuce vykonána a pohledávka vymožena. Usnesení nabylo právní moci dnem 6. 5. 2009. Návrhem, došlým Okresnímu soudu v Děčíně dne 19. 9. 2007, se P. Kubala - Desmont domáhal nařízení exekuce k vymožení nároku dle uváděného platebního rozkazu a soud návrhu vyhověl usnesením ze dne 8. 10. 2007, č. j. [REDAKCE]. Žalobce se odvolal a Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením o nařízení exekuce usnesením ze dne 21. 2. 2008, č. j. [REDAKCE] potvrdil. Usnesení nabylo právní moci dnem 22. 5. 2008. Odvolací soud v něm vyslovil názor, že účetní pí V [REDAKCE] byla oprávněna za žalobce převzít platební rozkaz. Dne 19. 9. 2008 soudní exekutor sdělil soudu, že pohledávku P. Kubaly s příslušenstvím a náklady exekuce vymohl. Nejvyšší soud České republiky usnesením ze dne 19. 10. 2010, č. j. [REDAKCE], usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 21. 2. 2008, č. j. [REDAKCE] zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Neztotožnil se se závěrem o oprávnění paní V [REDAKCE] převzít platební rozkaz za žalobce. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 25. 1. 2011, č. j. [REDAKCE] znovu rozhodl o odvolání žalobce proti usnesení o nařízení exekuce a změnil je tak, že návrh na nařízení exekuce zamítl. Rozhodoval i s ohledem na to, že platební rozkaz byl zrušen a nalézací řízení zastaveno. Spornou otázkou oprávnění paní V [REDAKCE] převzít za žalobce platební rozkaz se nezabýval.

6. Žalobce se dále v řízení u Obvodního soudu pro Prahu 2, vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] domáhal zaplacení částky 70 595 Kč s příslušenstvím, která měla představovat náhradu škody v podobě nákladů na další existenci společnosti žalobce ve 4. čtvrtletí roku 2007 až do roku 2013 na základě odpovědnostních titulů – nezákonných rozhodnutí shora citovaných jak Krajského soudu v Ústí nad Labem, tak i Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci. Jak soud prvního stupně, tak soud odvolací vzaly za rozhodný okamžik pro počátek běhu subjektivní tříleté promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 1 zákona doručení usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod č. j. [REDAKCE], žalobci dne 28. 3. 2011. Protože žalobce uplatnil nárok na náhradu škody u žalované a u soudu až dne 29. 9. 2014, učinil tak po uplynutí promlčecí doby a námitku promlčení vznesenou žalovanou shledal důvodnou. Neshledal ji rozpornou s dobrými mravy. Tyto skutečnosti soud prvního stupně zjistil i z rozsudku Městského soudu v Praze pod č. j. [REDAKCE]
7. Mezi účastníky nebylo sporné, že žalobce se podáním ze dne 24. 7. 2013, žalované doručenému dne 25. 7. 2013, domáhal u žalované náhrady nemajetkové újmy v žalované výši včetně toho, že jej žalovaná neuspokojila a odkázala na promlčení jeho nároku.
8. Soud prvního stupně uvedl, že další dokazování pro nadbytečnost již neprováděl a důkazní návrhy zamítl, neboť z provedeného dokazování byl učiněn dostatek skutkových zjištění pro rozhodnutí ve věci.
9. Postupoval dle § 5, § 14, § 15, § 13, § 31a, § 32 odst. 3 a § 35 odst. 1 zákona a zabýval se požadavkem žalobce na náhradu nemajetkové újmy, způsobené nesprávným úředním postupem, spočívajícím v nepřiměřené délce řízení, vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem nejprve pod sp. zn. [REDAKCE] a následně pod sp. zn. [REDAKCE] a na ně navazujícího exekučního řízení u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. [REDAKCE]. Uvedl, že nalézací

řízení a na ně navazující řízení exekuční se pro účely posuzování celkové doby řízení považují za jeden celek s odkazem na stanovisko Nejvyššího soudu pod sp. zn. Cpjn 206/2010. Na základě provedeného dokazování vzal za prokázané, že nalézací řízení vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pravomocně skončilo dnem 6. 5. 2009. Exekuční řízení, vedené u Okresního soudu v Děčíně, pravomocně skončilo dne 20. 11. 2011. Jedinému jednateři žalobce byl výsledek tohoto exekučního řízení znám již od 28. 3. 2011. Den 20. 11. 2011 je tak nutno považovat za nejzazší den, kdy si žalobce byl či musel být vědom nemajetkové újmy, která mu měla vzniknout v důsledku nepřiměřeně dlouhé doby vedení řízení, a současně za nejzazší den rozhodný pro počátek běhu šestiměsíční promlčecí doby dle § 32 odst. 3 zákona. Žalobce však požadavek na náhradu újmy u žalované uplatnil teprve dne 25. 7. 2013, k promlčení jeho nároku ve smyslu § 32 odst. 3 zákona došlo již před uplatněním nároku u žalované. Jako nepřijatelný odmítl argument žalobce, podle něhož by za rozhodný okamžik pro počátek promlčecí doby měl být považován okamžik, kdy si na základě výzvy Obvodního soudu pro Prahu 2 v řízení, vedeném pod sp. zn. [REDAKCE] podrobně prostudoval zákon a dospěl k závěru, že má nárok na náhradu nemajetkové újmy. Z těchto důvodů jako nepřipadnou považoval i argumentaci žalobce, že vznik nemajetkové újmy nebyl dovršen a nadále vzniká. Soud nepochybně, že žalobci s ohledem na shora popsané skutečnosti v průběhu nalézacího a exekučního řízení mohla i nadále vznikat nemajetková újma, zejména nedomohl-li se vrácení plnění, které na něm bylo nedůvodně vymoženo, nejedná se však o újmu, která by měla plynout z nepřiměřené délky řízení, skončeného před více než sedmi lety. Neztotožnil se ani s tím, že by žalovanou vznesená námitka promlčení měla být rozporná s dobrými mravy a nemělo by být k ní přihlíženo. Za stejně nepřipadný považoval i argument žalobce, podle něhož nemravnost námitky promlčení způsobuje již to, že ji vznáší stát, který újmu způsobil. Kdyby soud na takovou argumentaci přistoupil, každá námitka promlčení vznesená proti jakémukoliv nároku na náhradu škody či újmy by měla být považována za spornou s dobrými mravy, neboť námitku vznáší vždy škůdce, po kterém je náhrada požadována. Tak tomu není, institut promlčení je integrální součástí právního řádu. Vyjádřil se i k tomu, v jakých případech by námitka promlčení ze strany státu mohla být rozporná s dobrými mravy, a uvedl, že tak by tomu bylo tehdy, pokud by existovala skutečnost přičitatelná státu, způsobující, že poškozený svůj nárok před uplynutím promlčecí doby neuplatnil, mohlo by se jednat případně o vyvolání mylného dojmu na straně poškozeného, že jeho nárok bude státem kladně vyřízen bez nutnosti zahájit před uplynutím promlčecí doby řízení před soudem, či o změnu judikatury vykládající otázky promlčení apod., odkázal i na nález Ústavního soudu pod sp. zn. II. ÚS 76/17. Nic takového se však v případě žalobcem uplatněného nároku nestalo. Soud prvního stupně proto s ohledem na důvodně vznesenou námitku promlčení ze strany žalované žalobu jako nedůvodnou zamítl.

10. O nákladech řízení mezi účastníky rozhodl dle § 142 odst. 1 o. s. ř. a plného úspěchu žalované. Současně aplikoval § 150 o. s. ř. s ohledem na nepříznivé majetkové poměry žalobce, pro které mu byl k ochraně jeho zájmu ustanoven i advokát.
11. Usnesením ze dne 1. 4. 2019, č. j. 27 C 16/2014-265, soud přiznal ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Petru Látalovi, advokátovi, odměnu za zastupování žalobce v dovolacím řízení v celkové výši 5 227,20 Kč. Uvedl, že zástupce byl žalobci ustanoven pro dovolací řízení z řad advokátů. Zástupce požadoval odměnu a náklady zastupování v dovolacím řízení v celkové výši 21 847,76 Kč. Soud prvního stupně postupoval podle § 142 odst. 2 o. s. ř. a přiznal zástupci žalobce odměnu za zastupování v dovolacím řízení ve výši 5 227,20 Kč. Ta je tvořena jednou a půl odměny za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b), c) a k) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a podání dovolání, při určení výše odměny za jeden úkon právní služby vycházel z § 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s § 7 bod 5 a § 12a odst. 1 citované vyhlášky. Uvedl, že žalobou je požadováno osobnostní právo spojené s návrhem na náhradu nemajetkové újmy, za tarifní hodnotu se považuje částka 5 000 Kč, již

odpovídá mimosmluvní odměna ve výši 3 000 Kč, ta byla snížena o 20 % v souvislosti s tím, že jde o úkony právních služeb ustanoveného zástupce. Za podané dovolání soud ustanovenému advokátovi přiznal odměnu v poloviční výši ve smyslu § 11 odst. 3, 2 písm. c) uvedené vyhlášky, protože nešlo o podání ve věci samé. Dále přiznal paušální částku 600 Kč za dva úkony právní služby ve smyslu § 13 odst. 4 uvedené vyhlášky a DPH ve výši 21 % z přiznané odměny a náhrady hotových výdajů zástupce ve výši 907,20 Kč.

12. Nepřiznání odměny za požadovaný úkon právní služby, jímž je nahlížení do spisu, z důvodu jeho neúčelnosti odůvodnil tím, že odměnu za takový úkon v civilním řízení lze možno přiznat pouze výjimečně například tehdy, jestliže si okolnosti případu či rozsáhlost spisu vyžadují zohlednění úkonu. Nastudování spisu je součástí převzetí a přípravy zastoupení, jež je logickým důsledkem ustanovení zástupce pro řízení. V dané věci soud neshledal mimořádné důvody pro přiznání odměny za tento úkon, neboť nejde o věc komplikovanou ani rozsáhlou, konečné rozhodnutí soudu prvního stupně o odmítnutí žaloby je na č. l. 25 spisu a rozhodnutí odvolacího soudu na č. l. 38 spisu. Rozhodnutí nejsou obsahově obšírná, spis v době dovolacího řízení neobsahoval ani žádné obšírné spisové přílohové materiály. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 22 Cdo 1176/2015, z něhož citoval. Dovodil, že vzhledem k neúčelnosti úkonu – nahlížení do spisu - mu nemohl přiznat ani náklady s tím spojené, tedy cestovné a náhradu promeškaného času.
13. Proti rozsudku soudu prvního stupně ze dne 28. 11. 2018, č. j. 27 C 16/2014-271, podal včasné odvolání žalobce, proti všem jeho výrokům, s návrhem na jeho zrušení a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu projednání. Doplnil, že subjektivní promlčecí doba počíná běžet ode dne právní moci kasačního rozhodnutí, tedy obdobně jako u nároku na náhradu škody dle § 32 odst. 1 zákona. Poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2371/2009, podle něhož není rozumného důvodu pro stanovení různého počátku běhu subjektivní promlčecí doby u nároku na náhradu škody ve srovnání s § 32 odst. 1 a § 32 odst. 3 zákona. Poukázal i na další rozsudek téhož soudu ze dne 22. 11. 2011, sp. zn. 30 Cdo 96/2011. Podle něj počala subjektivní promlčecí doba běžet okamžikem, kdy se o vzniku nemajetkové újmy skutečně dozvěděl, vázanost jejího počátku na doručení výsledku exekučního řízení již od 28. 3. 2011 je proto nesprávná s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. 25 Cdo 1029/2008. Nejednalo se ani o kasační zrušení rozhodnutí, které vedlo k nemajetkové újmě. Ke stanovení promlčecí lhůty na základě fikce uvedl, že zákon stanoví kombinovanou subjektivní a objektivní promlčecí dobu, jejichž vzájemný vztah je takový, že běží nezávisle na sobě a k promlčení dochází, uplyne-li některá z nich. Počátek běhu šestiměsíční subjektivní doby se tak odvíjí od vědomosti poškozeného, kdy se o nemajetkové újmě dozvěděl a zjistil, že v jeho poměrech nastaly nepříznivé důsledky, nikoli od vědomosti o samotné okolnosti tento důsledek vyvolávající. Zabýval se tím, že vědomost poškozeného o nemajetkové újmě z časového hlediska nemusí spadat v jedno s protiprávním úkonem či se zákonem kvalifikovanou škodní událostí s ohledem na komentář k Občanskému zákoníku I autorů Švestka, Spáčil, Škárová, Hulmák M. a kol., Praha, druhé vydání C. H. Beck 2009, strana 604. Soudu prvního stupně vytýkal, že svévolně stanovil začátek plynutí subjektivní doby od výsledku exekučního řízení, tedy v rozporu s § 32 odst. 3 zákona. Navíc takový výklad chrání silnější stranu na úkor té slabší. Soud proto vycházel z nesprávného právního posouzení věci, ve věci bylo prokázáno, že ani doručením výsledku exekučního řízení, ani doručením kasačního usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, nebyl odstraněn stav, který navodilo zrušené rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, způsobující mu újmu. K rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. 1. 2015, č. j. [REDAKCE] uvedl, že podle něj je nesporné, že žalobci vznikla škoda v uvedené výši, neboť finanční prostředky byly odebrány prostřednictvím exekutora – nezákonně žalovanou. Soud uvedl, že žaloba byla podána předčasně, neboť nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím může být vůči státu

úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku. Žaloba byla proto zamítnuta jako předčasná. Shrnutí, že k odstranění tohoto stavu a domožení se způsobené škody bylo a je třeba provést další právní a faktické kroky, které nejsou v dispozici žalobce. Závěr soudu prvního stupně je tak arbitrární a nesprávný. Kauzální nexus je nesporný, stejně jako nezákonné řízení, nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup Krajského soudu v Ústí nad Labem a následných nezákonných řízeních.

14. Jednatel žalobce později doplnil, že společnost Dukar nemá ani finanční prostředky ani majetek, aby se mohl jako jediný společník dostavit k soudu. Poukázal na to, že finanční prostředky mu nezákonným způsobem prostřednictvím exekutora odebrala žalovaná a do dnešního dne se mu je nepodařilo vymoci zpět. Názor soudu prvního stupně nemá podle něj žádnou právní relevanci a je v rozporu i se základní logikou. Zopakoval, že i podle předchozího rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. 1. 2015, sp. zn. [REDAKCE] platí, že nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku. To vedlo k zamítnutí žaloby pro předčasnost. V současné době je nesporné, že škody se nedomohl a již to nebude možné, z elementární logiky pak vyplývá, že nemajetková újma neustále trvá. Zdůraznil, že kasačním rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci nebyl odstraněn stav, navozený zrušeným rozhodnutím Krajského soudu v Ústí nad Labem, které mu způsobilo a způsobuje újmu. K tomu je třeba udělat další právní i faktické kroky, které nejsou v jeho dispozici. Soud prvního stupně nesprávně posoudil otázku promlčení na náhradu jeho stále trvající újmy. Jeho rozsudek je extrémně nespravedlivý.
15. Proti usnesení soudu prvního stupně ze dne 1. 4. 2019, č. j. 27 C 16/2014-285, podal včasné odvolání Mgr. Petr Látal jako zástupce ustanovený žalobci. Navrhoval, aby odvolací soud usnesení změnil a přiznal mu odměnu za zastupování žalobce v dovolacím řízení v částce 12 700,16 Kč. Zrekapituloval, že byl dne 22. 7. 2016 ustanoven jako zástupce pro dovolací řízení. Se žalobcem se zkontaktoval teprve 19. 8. 2016, do spisu nahlédl již dne 18. 8. 2016 a seznámil se se spisovým materiálem. Zdůraznil, že jako ustanovený zástupce má povinnost řádně hájit zájmy svého klienta, jeho postup je tak v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. Účtoval pouze tři úkony právní služby, spočívající v převzetí a přípravě včetně porady s klientem, nahlédnutí do spisu a sepsání dovolání. Tyto úkony byly vynaloženy účelně, přesněji řečeno nutně, protože byl ustanoven právě až pro dovolací řízení. Průběh řízení lze do jisté míry dovodit již ze zasláných rozhodnutí, není to však vyčerpávající popis všech listin ve spise. K úkonu převzetí a přípravy zastoupení včetně první porady s klientem dle soudu prvního stupně uvedl, že bylo jeho povinností seznámit se se spisovým materiálem, což vedlo k nutnosti nahlédnutí do spisu. Opačný postup je absurdní. Kdyby tak neučinil, mohl by opomenout jakékoli skutečnosti ze spisu. Navíc jako ustanovený zástupce dopředu netuší podstatnost listin, které předcházely rozhodnutí. K úkonu sepsání dovolání uvedl, že šlo o dvanáctistránkové podání, na které je ze zákona kladena vyšší náročnost, spočívající již v nutnosti podání prostřednictvím advokáta. Z toho dovozoval nutnost aplikace § 12 odst. 1 vyhlášky a navýšení odměny na trojnásobek. Nad rámec provedených úkonů je z tohoto titulu nepřiznání účelně vynaložených cestovních výdajů a s tím spojené ztráty času nepochopitelné.
16. Žalovaná se k odvolání žalobce proti rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 27 C 16/2014-271, vyjádřila pouze při jednání odvolacího soudu. Rozsudek soudu prvního stupně je podle ní správný jak po stránce skutkové, tak i právní. Soud prvního stupně své úvahy, které jej vedly k rozhodnutí, podrobně uvedl v odůvodnění rozhodnutí, z něhož tak vyplývá důvodnost námitky promlčení.

17. Odvolací soud poté postupem dle § 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř., přezkoumal jak napadený rozsudek soudu prvního stupně, tak i jeho napadené usnesení, a dospěl k závěru, že odvolací námitky odvolatelů nejsou důvodné.
18. Odvolací soud po přezkoumání věci napadeného rozsudku souhlasí se soudem prvního stupně, na jehož závěry pro stručnost odkazuje. K jednotlivým odvolacím námitkám odvolací soud uvádí následující.
19. Žalobce v prvé řadě nesouhlasil s tím, jak soud prvního stupně určil počátek běhu promlčecí lhůty. Obecně je počátek běhu šestiměsíční promlčecí doby (§ 32 odst. 3 věta druhá zákona) vázán vždy na konec řízení, v němž bylo právo na projednání věci v přiměřené lhůtě porušeno (srovnej stanovisko kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn., Cpjn 206/2010). Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. 25 Cdo 1029/2008, na který odkazoval žalobce v odvolání, „*subjektivní promlčecí doba u nároku na náhradu škody způsobené trestním stíháním, které neskončilo odsuzujícím trestním rozhodnutím, počíná běžet od okamžiku, kdy obžalovanému (obviněnému) bylo oznámeno rozhodnutí, jímž byl zproštěn obžaloby, nebo jímž bylo trestní stíhání zastaveno; dozvěděl-li se však o vzniku škody později, počíná běžet subjektivní promlčecí doba okamžikem, kdy se o vzniku škody skutečně dozvěděl, a vázanost jejího počátku na doručení zrušovacího rozhodnutí (§ 32 odst. 1 věty druhé zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů) se neuplatní*“. Tvrdí-li nyní žalobce v odvolání, že ve smyslu tohoto rozhodnutí je třeba počátek promlčecí doby vázat nikoli k doručení rozhodnutí, ale k tomu, kdy se dozvěděl o vzniku nemajetkové újmy s odkazem právě na toto rozhodnutí, nelze mu přisvědčit. Podle citovaného rozsudku totiž platí, že „*škody z trestního stíhání, posuzované podle úpravy o nezákonném rozhodnutí, kde je podmínkou odpovědnosti zrušení rozhodnutí pro nezákonnost, se zároveň uplatní díky věty druhé ustanovení § 32 odst. 1 zákona, která odsouvá počátek běhu subjektivní doby k okamžiku, kdy se poškozený dozvěděl o zrušení rozhodnutí. V případě odpovědnosti za škodu způsobenou trestním stíháním má obdobné účinky jako zrušovací rozhodnutí právě rozhodnutí, jímž bylo trestní řízení zastaveno či byl obžalovaný obžaloby zproštěn, neboť právě tímto okamžikem je splněna podmínka odpovědnosti státu za škodu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2010, sp. zn. 25 Cdo 4705/2007). Subjektivní promlčecí doba u nároku na náhradu škody způsobené trestním stíháním, které neskončilo odsuzujícím trestním rozhodnutím, tedy počíná běžet od okamžiku, kdy obžalovanému (obviněnému) bylo oznámeno rozhodnutí, jímž byl zproštěn obžaloby, nebo jímž bylo trestní stíhání zastaveno. Taková situace však nastane jen tehdy, měl-li poškozený možnost se o vzniku škody dozvědět dříve, než mu bylo doručeno zmíněné rozhodnutí coby dovršení podmínky, za níž může nárok uplatnit*“. Z uvedeného je zřejmé, že tato rozhodnutí na danou věc nedopadají, stejně jako další ze žalobcem citovaných rozsudků Nejvyššího soudu, konkrétně ze dne 21. 4. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2371/2009 o odškodnění vazebně stíhané osoby, jejíž trestní stíhání neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem trestního soudu. Rozsudek téhož soudu ze dne 22. 11. 2011, sp. zn. 30 Cdo 96/2011, na který také odkazoval žalobce, se rovněž týká trestního řízení, a dále újmy, vznikající již v průběhu řízení, kterou lze také průběžně uplatnit, v souvislosti s větou druhou § 32 odst. 3 zákona.
20. Obecně platí, že subjektivní promlčecí lhůta počíná běžet od okamžiku, kdy se oprávněná osoba dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, anebo kdy se o nich dozvědět měla a mohla. Soud prvního stupně správně (a ve prospěch žalobce) takový okamžik vázal k pravomocnému skončení exekučního řízení, vedeného u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. [REDAKCE], tedy k 20. 11. 2001, kdy usnesení odvolacího soudu bylo žalobci doručeno. Tohoto dne se nejpozději dozvěděl o vzniku a výši škody. Nalézací řízení, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem, skončilo pravomocně zastavením řízení po zpětvzetí žaloby z důvodu vymoženého plnění již dne 6. 5. 2009. Žalobce nesouhlasil s tím, že počátek promlčecí doby je třeba vázat do doby výsledku exekučního řízení a zdůraznil konstatování Obvodního soudu pro Prahu 2 v řízení o náhradu skutečné škody, podle jehož závěrů škoda žalobci skutečně vznikla odebráním prostředků žalobce soudním exekutorem. Soud prvního

stupně však správně vázal počátek běhu promlčecí doby k pravomocnému skončení exekučního řízení (u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. ██████████), touto úvahou postupoval v zájmu žalobce, kterému byl výsledek exekučního řízení – složení částky, znám již od 28. 3. 2011. Shodně se soudem prvního stupně odvolací soud nepovažuje za zákonné vázat počátek běhu promlčecí doby ke studiu zákona č. 82/1998 Sb. žalobcem po výzvě Obvodního soudu pro Prahu 2 v řízení, vedeném pod sp. zn. ██████████. Takto extenzivní výklad by v podstatě znamenal faktické popření institutu promlčení, protože každý subjekt práva domáhající se nároku, byť i promlčeného, by mohl studium zákona časově termínovat tak, aby jeho nárok nebyl promlčen. Počátek běhu promlčecí doby je vždy objektivizován okamžikem, korespondujícím s vědomostí poškozených osob o vzniku újmy. Újma žalobce byla dovršena vymožením údajně dlužných částek v rámci exekučního řízení. Z okolností, že nebyla odškodněna (pro přístup žalobce, v důsledku něhož došlo k promlčení jeho nároků), nelze dovozovat její průběžnost, jak nesprávně činí žalobce. Obdobné lze vztáhnout i na otázku nedovršení újmy do jejího odškodnění. Újma byla způsobena neoprávněným zmenšením majetku žalobce, právní nemožnost jejího vymožení nelze ztotožňovat s nedovršením. V důsledku této nesprávné teorie by rovněž obecně došlo k popření institutu promlčení. I v řízení o náhradu škody se žalobce z týchž důvodů nedomohl nedůvodně vymoženého plnění, ačkoli je u náhrady škody stanovena lhůta delší.

21. K námitce žalobce, podle níž kasačním rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem nebyl odstraněn vzniklý stav, odvolací soud uvádí, že s tímto lze souhlasit, podstatné však je, že žalobce se se svým nárokem jak na žalovanou, tak i na soud obrátil opožděně, tedy po uplynutí promlčecích lhůt za situace, kdy žalovaná strana vznesla námitku promlčení.
22. Námitka promlčení není ani rozporná s dobrými mravy, neboť nelze souhlasit s tím, že nemravnost spočívá již v tom, že námitka byla vznesena ze strany státu. Protože žalobce v tomto smyslu nic konkrétního netvrdil (námitka by mohla být důvodná například v situaci nejprve přislíbeného a později odmítnutého plnění, jak uvedl již soud prvního stupně, či jiného zaváděcího jednání ze strany žalované, což nebylo ani tvrzeno), odvolací soud souhlasí se soudem prvního stupně i v jeho závěru, že námitka promlčení vznesená ze strany žalované není rozporná s dobrými mravy.
23. Odvolacímu tvrzení žalobce, podle něhož nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím může být vůči státu úspěšně uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku, je třeba přisvědčit, z podstaty věci jde však o náhradu škody a nikoli nemajetkové újmy ve smyslu zákona. Z této správné teorie tak proto nelze pro dané řízení učinit žádný právně relevantní závěr.
24. To vše vedlo odvolací soud k tomu, že napadené rozhodnutí je správné jak v otázce skutkových zjištění, tak i v jejich právních hodnoceních, a z tohoto důvodu odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v napadeném věcném výroku I potvrdil jako správný (§ 219 o. s. ř.), stejně jako ve výroku II o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, respektive v nepřiznání náhrady nákladů řízení úspěšné žalované.
25. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky odvolací soud již rozhodl podle úspěchu žalované v řízení ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť pro aplikaci § 150 odst. 1 o. s. ř. a mimořádné nepřiznání náhrady nákladů řízení úspěšné žalované již nebyl dán žádný důvod. Je tomu tak zejména proto, že soud prvního stupně své závěry řádně odůvodnil jak skutkově, tak i právně, úvahy, z nichž při svém rozhodování vycházel, podrobně rozebral a uvedl je v odůvodnění rozhodnutí. Jestliže se žalobce s nimi neztotožnil, nemůže být tento jeho postup již důvodem pro mimořádné nepřiznání náhrady nákladů řízení úspěšné protistraně.

26. Pokud se týká rozhodnutí o odměně ustanoveného zástupce Mgr. Petra Látala, odvolací soud rovněž souhlasí se závěry soudu prvního stupně v tom, že postupoval správně, přiznal-li odměnu ve výši 5 227,20 Kč, skládající se z jedné a půl odměny za dva úkony právní služby, jimiž je první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a podání dovolání. Odvolací soud rovněž neshledal důvod pro odchýlení se od soudem prvního stupně uvedené judikatury. Soud prvního stupně správně rozhodl i o paušálních náhradách včetně náhrady 21% DPH, a odvolací soud jeho rozhodnutí z tohoto důvodu postupem dle § 219 o. s. ř. potvrdil.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku v části výroku I a II je dovolání přípustné, jestliže na základě dovolání, podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti výroku III dovolání přípustné **není**.

Praha 28. srpna 2019

JUDr. Jiří Cidlina v. r.
předseda senátu

Ema

Pithardová

Digitálně podepsal Ema Pithardová
DN: c=CZ, o=SV-OTRIZ 00315690, ou=MESTSKY
SOUK V PRAZE IČ 00315690, ou=svdps.ox@svdps.
ou=SV-OTRIZ, cn=Ema Pithardová, email=pithardov@
svdps.cz, serialNumber=1144847,
title=advokátka soudní kanceláře
Datum: 2019.09.26 13:38:16 +02:00

Shodu s prvopisem potvrzuje Ema Pithardová.